

PORKOLÁB-VÖLGY

Mészöly Miklós

A BITORLÓ

Szurdik sárga falai közé préselt nyár-kivonat: rezzenéstelen a dögszag. Itt vezet az út a kilátóhoz.

Fönt akác s ecetfa sörénye közt hanyatt kinyuló combrés: kimosott gyökérpofák agyag-szakállá les rá.

Lent korcs kutya négy lábbal támaszkodik a földre, s reszket, de nem ereszti.

A kerékvágásokban kék glisszandó fék-nyom. — Már a holnap csend is itt van.

S egy zsákmányolt fény-pajzs a sárga falon: nagy, zöld legyek lepik el. A tartalék pihenője.

Itt vezet az út a döghöz: fölcsapott lábakkal, puffadtan, egyedül bitorolja az óriási tetőt s a puszta horizontot.

PORKOLÁB-VÖLGY

Egy jajszó, nem több, két sűrűlódó levél közé szorult — s mint dércsipett bogár, lábad elé hull az ismeretlen fénysugár-katona. Pedig béke van. Alattomos szelídség, mulasztás évadja. A kútba macska esett: csak ilyen vilánási az üzemzavar.

Két szőlőpászta között két találkozássra ítélt ösvény földre zuhant keresztje: időtlen tanácsstalanság. Hová? A szurdik akácósában száműzötten hentereg a meztelen készülődés — de csak rókákat kölykezik: olcsó gyilkosok.

A meggyfát harminc éve pusztítja a féreg s törzse még mindig odú, macskaméz könnyeket ejt. Tanulság a gyökerekbe bezárva, mennyei pincésötétbe. De te lent is csak fönt lődörögsz: pincédben rohad és világít a redves dongafa. Tavalyi burgonya-múmiák, hullaszín csírakukacok közt tapogat kezed, s nem találod a hordót, amire emlékeztél. Se a padláson a kék tojást. Pedig tudod, szarvas futott ki a tanyaház mögé és mégis — Az ablakszem vasrácsához szorítod homlokod, a völgy porkoláb arcába bámulsz — s az érintetlen látvány konokul oda-túl, mögötted...

Két surlódó levél közt a pengeéinyi résen szarvas fut ki a vetetlen földre — S mintha újra, örökre búcsúznál: vesztesként föltartod őskori agancsod, és centi közéről nézed elárvult diószemed, oda-túl, odaát...

Hátulról tűz a fény, mint a későnkelőket.

VADÁSZ-NAPLÓ

A vad megcélozza a puska csövét; sokallja, hogy annyit tétovázz s előjátékként ártatlansággal lakjál jól.

Es leterít.

Győztesként észre se veszed.

EROTICA NATURALIS

Szél fújja visszájára a leveleket: mint a lány-nyakak, mikor feldobja, előredobja hajukat a szél s a keskeny ív kitakarózik.

Eső-utáni, megilletődött ragyogás a leveleken. Ha most lehullanának! Megvakítana az ágak hüvelyből kirántott paráznasága.

HOLTPONT

Futó vad, mely sosem éri el az arany képkeretet —

Árnyékcsik, mely mindig megtorpan a mennyezet közepén —

Üres ablakon kiloccsantott kancsó: kovácsolí lombra csapódó ezüst lófarok —

Itt kezdődik minden: az óra most üt mellé.

A fölvillogó résben a pontos idő.

EGY HALOTT LÁNYHOZ

Úgy vitte el a halál, ahogy a fecske ragadja föl a szalmaszálat.
Remélem, nem bántott nagyon
s csak a természetes forgóidnél hajlított meg,
hogy a fészek falához odasimulj.

Az utolsó lepergő nyom:
ujjaid barázdái a homokzátony szélén.
Vagy egy parti fecskée?
Betűzöm, hogy miben különböznek.

Árarcos évszakok vonulása --
Ötödik évszak...!
Veri a hab a partot
s nem tud kisebesedni.

Mondd fészek, mondd madár:
melyikötök lakik a másikban?

Víz költözik a homok-szobába
és homok a vízbe —
Zátony emléke, madártalan tér,
főötte kering.

PERVERSIÓ MYSTICA

Létrán mászik fölfelé.
Combja belső rózsái szórtelen súrlódnak,
s mint két szívárványos hajtósíj
az ében dinamó tengelyén,
lassan áttüzesednek.

Fönt, a sötét padlás-cellába belépve,
érdesre ácsolt gerendák
gladiátor derekát öleli,
éles szögkampókkal nyomtatja tenyerét és hasát,
s úgy érzi, hogy ő is keresztre feszített.

Így ront oda a szűk cella-ablakhoz.
Két mellét kilökve.

Szembenéz a holddal.

Ujjbegyével érinti a két bimbónyi vércseppet.
Itatja tejével az Ura nélkül maradt éjszakát.

MICSODA...!

Micsoda csibeól, félclmes Ūristen! Csak lesik a markot, amelyik a magot beszórja — rézsút így pislantanak az égre, mégis — aztán minden jól van. Mint a széria-kalapácsok, úgy kopog a sok fej. Még a lakatlan puszták is rázkódnak, dűbögnek tőle.

Egy tájékozott törzsfőnök úgy nyugtatja a törzs tagjait: „Valahol messze, a pusztákon túl, belesüppedt a sárba egy begyűjtött Hoffer-Schranz vonat. Nyugalom.”

DIÓVERÉS UTÁN

Már rajzolja a tél szálkáit a varjúcsapat. Korán sötétedik. Ha a szék megreccsen alattad, már az is esemény; a diókoppanás a csend szemérmébe hasít. Így kerít körbe lassan, engesztelhetetlenül a gyökeréig a meg-némult világ. Riadtan énekelnél — utolsó, megkésett tett! Mint vágott tőkén a maradék levél, fönnakadt foszlány a dal — Még hálás is lehetsz, hogy cafrangol a szél. Így leszel üzenet mégis. Csak annál beszédesebb, minél vadabbul ront rád.

ESTI T É R K É P

Zene a falon túl. Kifosztott konnektor. A kályha kihűlt. Odakint három jegenye zúg. A szoba közepén állok, s nézem a lámpám fénykarikáját az íróasztalon. Csillkek a hamutartóban, tárgyak szanaszént, felejtett mozdulat sorkatonái: pompeji öröklét. S benne a halk hang! Mint a megolvadt üvegszál, amire fény esett. Kárpótlásul a feketet virágaimért? Kibeszélték a zöldjüket és nem figyeltem oda. Kint már fénylik az aszfalt, az ágak közt lámpa — s egyszerre rengeteg emlék dől rám, mind egymásra préselődve: társtalan púp az évek kollektív vízszintesen. S még mindig csak állok, a kezemet nézem. Nem tudom, hogyan, lábam kivisz a konyhába, mohón vizet iszom, de az se segít. A csap is introvertált, minden tárgy elítélt. S míg visszabotorkálok a sötétben, látom, aminő lassan lépkedek lefelé a lépcsőn és intek magamnak. Egyre hidegebb a szoba. Csak egy pók menekült a par-
ketten rémülten, pedig senki se üldözi.

S Z E R E L E M

Örökké építkezem. Ahány táj, mindenhová házat. Mindenhová horgonyt, erődöt, védtelen sátorlapot. Nem érhet meglepetés: a letelepedési kérelem éjjel-nappal a zsebemben, minden címre. Olyan megbocsáthatatlanul szeretem a földet, hogy nincs erőm megcsalni egyetlen pontját sem: ha megállnék, a felszarvazott tájak bosszúja ölné meg. Így is — hitegetés minden pillanat. Útközben lakom — így őrzöm a becsületesség és hűtlenség lát-szatát.

Olyan megbocsáthatatlanul szeretem a földet, hogy itt kel hagynom végül, atomjaimra szedne különben.